

Süte Rede hommikul.

(Nach Witschel.)

Mo hing! tulle tunidma wallo, rõmo,
Gada ennesest leik tühjalist;
Eest se pááw meil ütleb Loja heldust,
Ning fa innimeste langemist.

Digus! Giino Keigekallim surri,
Ei Sa teinud abbi temmase?
Digus! mis Õo silmad panni finni,
Tedda játes üllekohitusse?

Kaddedus ja pettus sawad woito,
Giino Pühha seisab naero, kroonga!
Kurjad visikwad — ja Ge kes õige
Surreh risti, sambas armota.

Tõssidus ja õigus — kennad nimmed!
Süski Jesus surri — tuttarw feikidel;
Menda küt jo mitto, õigust tehhes,
Tâno eest on párrind risti ennesel.

On üks Jummal, kes Maismaad hoib,
Woi ei taewas ükski wallitse?
Eest, kas nisuggused werre - pattud
Saatwad südant woidja - Lohhale?

Eiis kui innimesed hirmo náwad,
Kardawad nad, furja teggemast,
Vaggadust, mis helde sanina fássib,
Nemmad noudwad wágga fassinast.

Heldus wistles Katsemane aedas,
Mártsis Jüda walle sõbrusfest —
Wead nõrgutas Ta risti - wallus
Andis surres rahhe mis jáab iggawest.